

Angst

Angst, jij monster met wel honderd monden
dat mij ontelbaar malen heeft verslonden
en weer onwillig uitgebraakt.
Een leven lang omknel je mij,
maar ook vertel je mij
dat wij karmisch zijn verbonden
dat je dicht bij mij moet zijn.

Angst, jij monster met je honderd monden
dat mij ontelbaar malen diep verwondde
mij tot een weerloos wezen maakt.
Levenslang vergezel je mij,
maar ook vertel je mij
dat ik je ooit zal doorgronden,
dat wij vrienden zullen zijn.

Angst, voor jouw verwondende monden
die als hongerige honden
zich haakten in mijn vel
vluchtte ik weg in werk en spel.
Jouw omhelzing was mij tot een hel
en ik... Ik wenste in het paradijs te zijn.

Angst, steeds heb je mij teruggevonden
uitgeput, moegestreden, vastgebonden,
aan jouw zijn, dat bitter smaakt.
Een leven lang omknel je mij,
maar ook vertel je mij,
dat onze strijd in vrede uit kan monden.

Angst, aan jouw hongerende monden
heb ik onlangs Liefde toegezonden
vertrouwensvol heb ik ze aangeraakt.
En zie, wat mij levenslang omklemde
en jij mij ontelbaar malen voorspelde,
viel van mij af — was weg, verzwonden.

Bijten

Ik voel je ogen steken in mijn rug.
Ik moet mij maar omdraaien
om onze passie terug te doen oplaaien,
maar ik wil niet al te vlug
een willig werkstuk in jouw handen zijn.
Daarvoor deed je mij te veel pijn.
Je handen kunnen strelen,
je lippen kunnen kussen.
Ik verlang ernaar.
Maar ik weet dat je handen
kunnen slaan hard
en je lippen tanden verbergen
die me bijten
niet alleen in mijn lichaam,
maar ook diep in mijn hart.
Daarom, mijn lief, draai ik me niet om.
De pijn van het bijten zal ooit wel slijten.